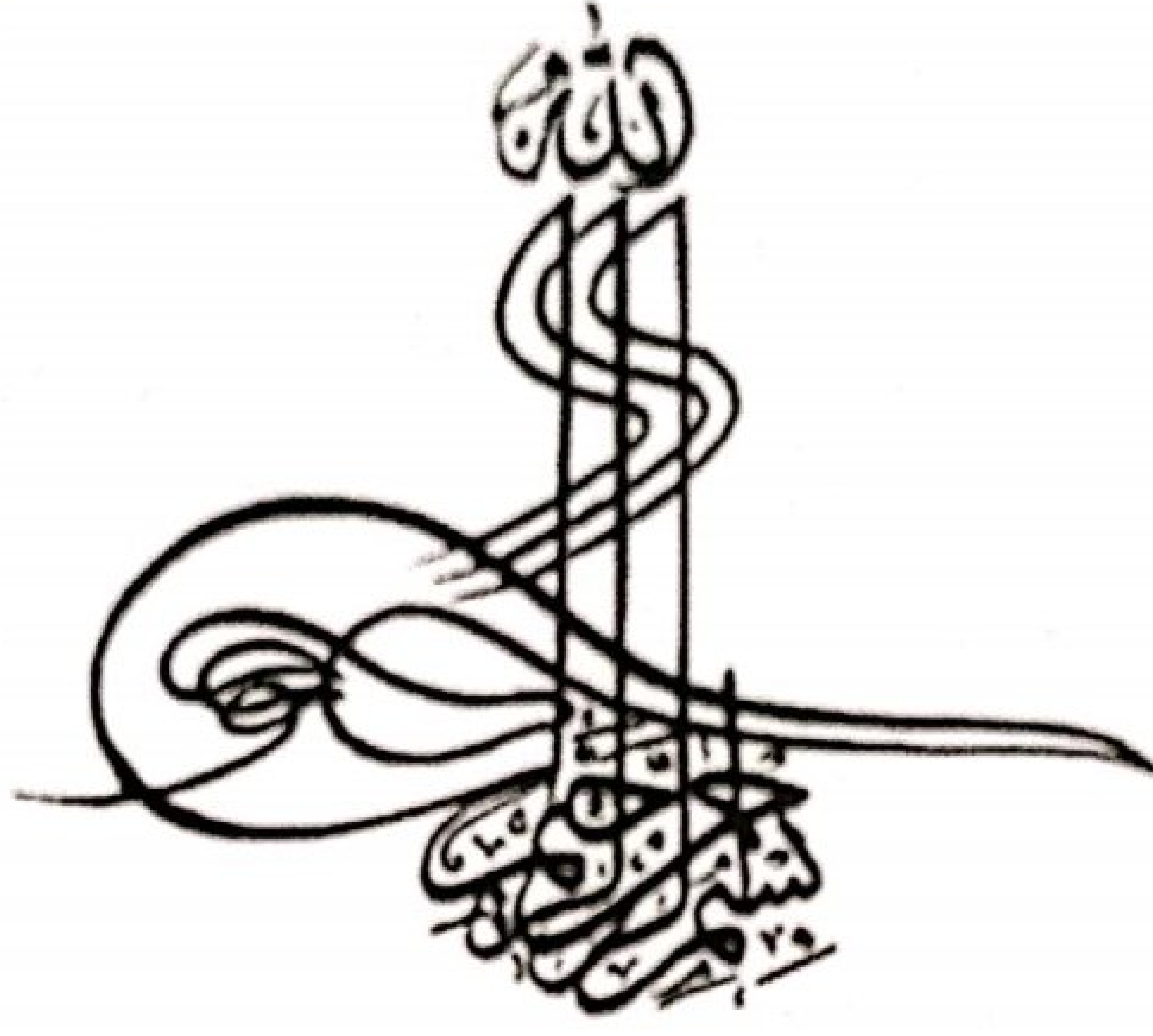
لے دَس

تجمل کلیم

نبیل نابر

لے دس

تجمل کلیم

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں

آکھن لگا نس ، لے دس

لے دس

تجمل کلیم

ISBN No. 978-969-7890-02-6

جمیل احمد

ضابطہ:-

پہلی وار	:	جنوری 2019ء
لکھ پتا	:	غلام مصطفیٰ مغل جی، سلمان سید
کمپوزنگ	:	عمران حسینی
مُل	:	400/-
مطبع	:	محسن پرنٹنگ پریس لاہور
پبلشرز	:	یونی ایکس پبلی کیشنز
	:	آفس نمبر 12 سپر مارکیٹ چرچ روڈ ساہیوال
	:	آفس نمبر 11 تھرڈ فلور ڈیکون پلازہ
	:	شاہراہ فیصل۔ کراچی۔ 0315-6821040

انتساب

رانا عباد خاں مرحوم

تے

سردار شعیب عالمگیر مرحوم

دے ناں

فہرست

نے دَسّ

غزل بیک وقت آسان ترین اور مشکل ترین صنفِ سخن ہے۔ اکثر و بیشتر شعراء نے شاعری کا آغاز غزل سے کیا،لیکن ایسے شعراء کی تعداد انگلیوں پر گنی جا سکتی ہے۔ جو خوبصورت غزل کہنے پر قدرت رکھتے ہیں۔ اس فہرست میں ایک معتبر نام تجمل کلیم کا ہے۔

تجمل کلیمؔ کی غزل اپنے متنوع موضوعات، دلکش ردیفوں، نئی زمینوں، صنفِ سہل ممتنع سے متصنف اور کلیمی کرافٹ کی وجہ سے قارئین کے دلوں پر راج کرنے کی بھرپور صلاحیت رکھتی ہے۔ مزید برآں روزمرہ کی زبان کو غزل کی زبان بنانا تجمل کلیمؔ کی عطا ہے۔

ان کا پانچواں شعری مجموعہ ''لے دَس'' جہاں پنجابی غزل کے عشاق کے لیے سالِ نو کا گرانمایہ تحفہ ہے وہاں یہ ان کے غزلیہ سرمائے کو بڑھاوا دیتے ہوئے بھی محسوس ہوتا ہے۔ ''لے دَس'' کے مسودے کو پڑھتے ہوئے یہ دعا لبوں پر مچلنے لگی:

تجمل کلیم! آپ بہت جئیں اور محبانِ شعر و ادب کو ایسی رس بھری غزلیں عطا کرتے رہیں۔آمین۔۔۔!

اوہ کول بہندا اتے غزل کہندا
بخار لہندا تے غزل کہندا

اوہ سوہنے مصرے دی چال والا
جے مینوں کہندا اتے غزل کہندا

میں پی کے اکھاں چوں ڈھیر ہویا
نہ ڈگدا ڈھیندا تے غزل کہندا

ڈاکٹر فرتاش سید
شعبہ اُردو
بہاؤ الدین زکریا یونیورسٹی، ملتان

ساہواں لیندا بی نہ ماریں
ویکھیں جیندے جی نہ ماریں

شیشہ نئیں بئی سٹ اڈیکاں
مینوں معنا وی نہ ماریں

دھی ہُندی اے رب دی رحمت
داجوں ڈردا دِھی نہ ماریں

دو دن تو چلھا نئیں بلیا
گھر دا کوئی جی نہ ماریں

ویلا اپنی مرضی کردائے
مونہہ تے ویلے دی نہ ماریں

چپ سمندرے اٹھیاں چھلاں حاضر نیں
کن جے ویہلے ہون تے گلاں حاضر نیں

حاکم دے دربار دا منظر تکیا اے
بندے غیر حاضر تے کھلاں حاضر نیں

میرے کول سوا یاداں دے ہے ای کیہہ
دل کملے دیاں ماریاں ملاں حاضر نیں

اندروں باہروں لٹیا ہویا بندہ واں
پیر ای ہے نیں کدھر چلاں ، حاضر نیں

یار کلیما میں تے پھل ای منگے سی
موسم کہندائے امبرولاں حاضر نیں

کہندے نیں میں بے سریاں نوں سُر کر دِتا
جتھے جتھے تھاپ سی لائی گُر کر دِتا

جندے لئی میں صبر دا چولا پائی پھرناں
اوہنے میرا صبر پیالہ پُر کر دِتا

مینوں وی توفیق دے اوہدے قدمیں لگاں
جنے کلے حر نوں حضرت حُر کر دِتا

اوہدے بولاں نال حیاتی بنھی پھرناں
اڈپڈ جانی ساہ جے اوہنے پھُر کر دِتا

منگتے جدوں صدا کیتی تے آ کڑ ویکھو
ہتھ دے اِک اشارے نال ای ٹُر کر دِتا

اوہ کول بہندا تے غزل کہندا
بخار لہندا تے غزل کہندا

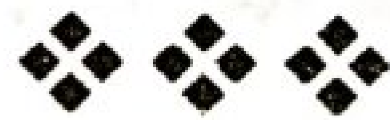
اوہ اج پاسا وٹا کے لنگھیا
جے نال کھیہندا تے غزل کہندا

اوہ سوہنے مصرے دی چال والا
جے مینوں کہندا تے غزل کہندا

میں پی کے اکھاں چوں ڈھیر ہویا
نہ ڈگدا ڈھیندا تے غزل کہندا

وصال شعراں دی موت بنیا
جے ہجر سہندا تے غزل ~~کہنا~~ کہندا

کلیم بھلن دی بھل ہوئی
اوہ یاد رہندا تے غزل ~~کہنا~~ کہندا

گوہل سمجھ کے ٹُک سکیا اے
چن تے کھیڑا اُتھک سکیا اے

اگے ہو کے جپھا مارو
موتوں کوئی لُک سکیا اے

ساڈے وچوں اوہ اے سچا
اوہ ای قسماں چُک سکیا اے

ٹے ڈبس

دل مسکین نہ جھولی اڈی
نہ اگے کر بُک سکیا اے

اوہدی جبھ دا تیر کلیما
سدھا سینے ٹُھک سکیا اے

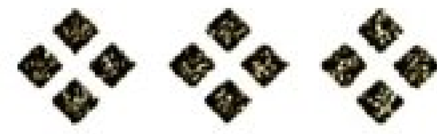
فیر کرن برباد آئی اے
اج اوہ تیری یاد آئی اے

عمراں نال نبھانی پے گئی
وچ جدوں اولاد آئی اے

سکے لاش نوں چکن آ گئے
ایویں دی امداد آئی اے

میں قربان وی ہو سکنا واں
ایس طراں دی داد آئی اے

یار کلیما اتھرو نہیوں
پلکاں تے فریاد آئی اے

اپنے سوہنے نین کسے دے
پر کیہہ کرئیے ہین کسے دے

کاں کاں کنیں پے جاوے تے
دل نوں دھوکھے پین کسے دے

اج وہ محفل وچ آون گے
ساہ ہی کھوہ نہ لین کسے دے

دے دیدار تے چین دوا دے
کم آ جا بے چین کسے دے

بھورا اندر وچھ جاندا اے
بھاویں ہوّون وین کسے دے

جندا گھر نئیں ہندا
اوہنوں ڈر نئیں ہندا

عاشق وی اکھواواں
میتھوں مر نئیں ہندا

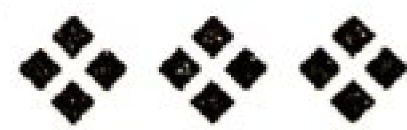
اوہدے ساہنویں سچا
ہناں پر نئیں ہندا

ماہیا

جیہڑا درد ونڈاوے
اوہ کافر نئیں ہندا

جنت اوہنوں کہندے
جتھے ڈر نئیں ہندا

یار کلیما شاعر
کاری گر نئیں ہندا

چنگے کاروبار تے آیا ہندا اے
بندہ جدوں ونگار تے آیا ہندا اے

اک دن اوہ بازار دا چکر لاوے تے
اوہ اوہ فر اخبار تے آیا ہندا اے

فر سرکار نوں ساڈی یاد ستاندی اے
ویلا جد سرکار تے آیا ہندا اے

ویسے دووین گلے جد وی ملدے ہاں
اپنے وچ دیدار تے آیا ہندا اے

یار کلیما ساڈی اس محرومی وچ
حاکم دا کردار تے آیا ہندا اے

کار کردا رہیاں پیار کردا رہیاں
درد جردا رہیاں پیار کردا رہیاں

ایہہ جو جت اے ایہہ جت دا ای تے نام نئیں
آپ ہردا رہیاں پیار کردا رہیاں

روز جینا تے مرنا بڑا روگ جے
روز مردا رہیاں پیار کردا رہیاں

تیرے سفنے سی بھاویں تیری نگھ وچ
میں تے ٹھردا رہیاں پیار کردا رہیاں

لکھ اکھاں کلیما ولاویں لیا
اکو گھر دا رہیاں پیار کردا رہیاں

سبھ دے ہندیاں سندیاں کلا کر دے گا
دل دا روگ تے قسمے جھلا کر دے گا

پہلے ای ایں سارا دو تن ویہاں دا
عشق تے تینوں ہور سولا کر دے گا

اوہنوں جتن لئی پیراں دی منت من
ویسے ادھا کم تے چھلا کر دے گا

دل نہ چھڈ مزدوراد ھی دے دن تے متھ
رہندا سہندا جو اے اللہ کر دے گا

یار کلیما لگدائے عزت نئیں بچنی
دل تے روپ دے اگے پلا کر دے گا

نکی جہی گل اے ہوندی اے
جتھوں چل سو چل ہندی اے

جھگے وانگ نئیں لہنی لالہ
کھل تے آخر کھل ہندی اے

اوسے گل نوں گل کہنے آں
جیہڑی منہہ تے گل ہندی اے

اوہدی کل وی اج ای سمجھو
ساڈی اج وی کل ہندی اے

یار کلیما جے مڑ آوے
فیر طبیعت ول ہندی اے

ہس کے تکیا سو کہ ہاسا کر گیا
جو وی سی اپنا کلیجہ ٹھر گیا

فیر دل دی کہہ نہ سکیا یار نوں
پیار فر جمن توں پہلاں مر گیا

عشق وچ ایہہ کھوٹ نئیں تے کیہہ اے جی
دل تیری دوری دا صدمہ جر گیا

اج کسے ساڈی فقیری کھو لئی
اوہدے ویہندے سار کاسا بھر گیا

تینوں ویکھن دا تے چا اے سوہنیا
دل وی کر دا اے، تے جے میں مر گیا

ایہہ جت وی ہار اے تے سمجھوں باہر اے
جے ایہہ ای پیار اے تے سمجھوں باہر اے

کیہہ ہجر وچ وی قرار ملیائی
جے ایہہ قرار اے تے سمجھوں باہر اے

ایہہ عشق بے اختیار کردائے
جے اختیار اے تے سمجھوں باہر اے

ایہہ گھار کسراں جے تو نہہ نتلیں تے
جے ایہہ ای گھاراے تے سمجھوں باہراے

کلیم گولی توں بچ وی جاندا
ایہہ اکھ دا واراے تے سمجھوں باہراے

سارے دھونے دھوکے میں
ہسیاں پاگل ہو کے میں

ویری ادھے کر دتے
ثابت قدم کھلو کے میں

تھوڑاں دے پڑپاٹے نیں
کیہہ کیہہ منگاں رو کے میں

ڈِس

اوہنوں اندر تاڑ لیا
اکھ دا بوہا ڈھو کے میں

سچ پچھو تے بنیاواں
میں نوں مار کے رو کے میں

Scanned with CamScanner

اک اتھر نوں متھا ٹیک کے پچھیا واں
میں اندر نوں متھا ٹیک کے پچھیا واں

جیون پندھ تے راہ وچ کوہ ای دینا سی
دل کافر نوں متھا ٹیک کے پچھیا واں

اپنی گل تے کافر ای نہ کہہ دینا
اک پتھر نوں متھا ٹیک کے پچھیا واں

لے دَس

رب دے ڈرتوں نیکی وی ہو جاندی اے
رب دے ڈرنوں متھا ٹیک کے پچھیا واں

یار کلیم او اکھ کدوں سی خنجر سی
میں خنجر نوں متھا ٹیک کے پچھیا واں

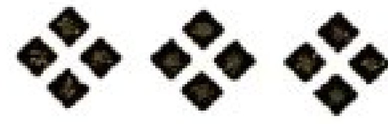
حال او ربا لمیاں عمراں
رو رو ڈھوئیاں کمیاں عمراں

دادے پوتے نوں دفنایا
عمراں گھار نہ جمیاں عمراں

فرجیون دی چھت نہ ڈگے
جن جاون جے تھمیاں عمراں

وقت وڈیرے تے جد بنیا
ونڈ دتیاں فر کمیاں عمراں

یار کلیما دکھ دیندے نیں
چھوٹے پندھ تے لمیاں عمراں

اینی سوہنی اکھ بسم اللہ
مڑ ویکھیں تے لکھ بسم اللہ

پہلی وار میں مینوں دسیاں
بس تو نہہ دیکھیں رکھ بسم اللہ

آیا ایں تے بہہ جا سوہنے
وصل دا شربت چکھ بسم اللہ

سو جاناں تو مہنگا جاپے
تیرے روپ دا کھکھ بسم اللہ

ہن تینوں وی کھوہ پیندی اے
لے فر ایتھے رکھ بسم اللہ

زمین تے آسمان چھڑکاں
ہنے ای بدل جے آن چھڑکاں

ایہہ لال جوڑے توں پچھ کے دسو
عطر منگاواں کے جان چھڑکاں

اوہ جیہڑے پاسے تہاڈی اکھ اے
ذرا کو اودھر دھیان چھڑکاں

میں عشق مجنوں توں دم کرواں
کہ ہیر دی داستان چھڑکاں

کلیم ہنجواں دے چھٹے ماراں
کہ دل تے اوہدا بیان چھڑکاں

جواب دیون دی تھاں تے اگوں سوال کر کے
اوہ اپنے ولوں وکھاں رہیا سی کمال کر کے

اوہ حال نئیں کہ گلی چ کتا نہ نظر آوندا
حرام شے جے حلال ہندی حلال کر کے

ایہہ زندگی نوں پتہ اے سارا تونہہ زندگی ایں
میں جی رہیا واں تے صرف تیرا خیال کر کے

لے دس

بھرا وی ہندا سی اج بن کے شریک آیائے
تے ایہنے جانائے ساڈے ٹکڑ نوں دال کر کے

کلیم تلیاں چ سیک ایویں تے آنئیں جاندا
کوئی تے ویہندا اے تینوں اکھاں نوں لال کر کے

یاداں دا گھڑمس ، لے دس
اتوں کہندا ئے ہس ، لے دس

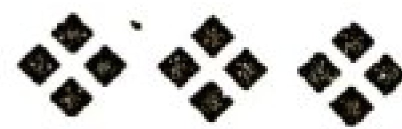
جہنے اج تک حال نہ پچھیا
ہن کہندا ئے دس ، لے دس

اکھاں نال پیاندا ہوئیا
پچھن لگا بس ، لے دس

لے دس

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں
آکھن لگا نس ، لے دس

وس وچ کر کے آکھن لگا
کجھ نئیں میرے وس، لے دس

شرماں دے تلوار نہ دیویں
اکھاں نوں ہتھیار نہ دیویں

تینوں جیون کہہ بیٹھا واں
ویکھیں کدرے مار نہ دیویں

مینوں جت دا مال سمجھ کے
اگے کدرے ہار نہ دیویں

پیر سلامت رکھیں میرے
مینوں بھاویں کار نہ دیویں

ربا اک دعا تے سن لے
مڑ انج دی سرکار نہ دیویں

جے اوہ اتبار کر لیندا
تے قسمے پیار کر لیندا

جے میرے وس ہندا تے
میں جت نوں ہار کر لیندا

حکومت کیہڑی اوکھی سی
کوئی فنکار کر لیندا

تے قسمے فیر اک ہندے
جے اکھاں چار کر لیندا

کلیما فیر رونا سی
جدوں انکار کر لیندا

کرنائیں ٹھگی نظر نہ لگی
ہر شے لگی نظر نہ لگی

صدقے جاواں دل دا بوٹا
جانائیں کھگی نظر نہ لگی

مرزیا تیرا مکھ سندوری
گھوڑی بگی نظر نہ لگی

توں نہہ پرکٹ ایں رانجھن یارا
ہیر اے ڈھگی نظر نہ لگی

اکھ لڑن توں لے کے اج تک
اکھ نئیں لگی نظر نہ لگی

یار کلیمؔ ہے تیری وی
سوچ سلگی نظر نہ لگی

ہاسے وچ وی کسراں کریئے ہاسے بھاجی
ہسیاں وی تے ٹٹ جاندے نیں پاسے بھاجی

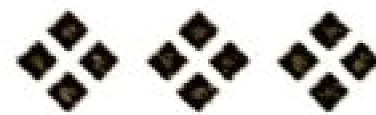
دھی جمن توں پہلاں سدھے تیر ساں لالہ
سانوں فکراں کر دتائے اکواسے بھاجی

چھوڑا بھاویں اک ٹکے دی شے ہندی اے
بلھیں چڑھ کے لٹ لینائیں دنداسے بھاجی

ڈسے

بندے تے اتبار کرن دا سوچو وی نہ
دھی ٹورو تے اللہ دے بھروا سے بھاجی

یار کلیما لٹیاں پوری نہیوں پیندی
رب توں منگو ہتھ بنا کے کاسے بھاجی

توڑ دے مینوں ٹٹ کے مل
ملنا ای تے گھٹ کے مل

کالی رات نوں اکھاں کڈھ
سجھ نوں نیویں سٹ کے مل

اپنے آپ تو باہر نکل
روپ دی قیدوں چھٹ کے مل

ۓ دَسّ

ڈھیر نہ پچھے رہ جاویں
پیر زراکوپٹ کے مل

یار کلیما مل تے سہی
بھاویں نیویں سٹ کے مل

گلاں باتاں نوں ویکھدا کد اے
عشق ذاتاں نوں ویکھدا کد اے

اوہنے رکھی اے کھیڈ عملاں تے
اوہ اوقاتاں نوں ویکھدا کد اے

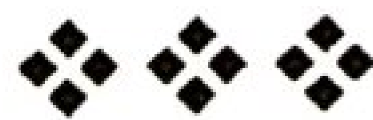
سوچ وچ ہے ای چھنا چوری دا
دل پراتاں نوں ویکھدا کد اے

لے دس

جیہڑا ہنجواں دے نال لکھدا اے
اوہ دواتاں نوں ویکھدا کد اے

عشق تے بس الف دا پاندھی اے
ایہہ جماعتاں نوں ویکھدا کد اے

پیار انھا کلیم ہندا اے
دن تے راتاں نوں ویکھدا کد اے

پھل دے مکھ سیاہی اے
کندھی بے پرواہی اے

اک کے پتھراں کہہ دتا
جان دیو سو راہی اے

حدوں تنگ آں حداں توں
لیک وی ہتھیں واہی اے

رب دا منکر ہو جانا
علم نہ کہہ گمراہی اے

سجن ویری کر بیٹھاں
اوہدا روپ تباہی اے

واہوا دیر دے پچھے سی
وٹے بیر دے پچھے سی

اس لئی بلی بنیا اے
ویلا شیر دے پچھے سی

زیر زبر جو ہوئی اے
کجھ تے زیر دے پچھے سی

لے ذِسس

سیر بنن تے ٹل لگا
تو لا سیر دے پچھے سی

یار کلیما لگدا اے
رات سویر دے پچھے سی

ریتے وانگر بِکر جاوے گا
نہ جھکیوں تے سر جاوے گا

بھل جاواں گا اوہدے وعدے
اولاں اوہ ای پھر جاوے گا

جسراں میرے ٹُٹے ہوئے
بوہڑ دا رکھ وی چر جاوے گا

جدھر جدھر سولی مڑنا
اودھر اودھر سر جاوے گا

دل نوں لکھ وی موڑ کلیما
اوہدے ولے فر جاوے گا

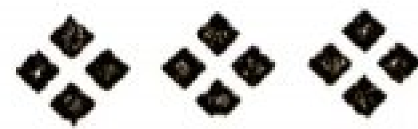
کوکے دی اک کولی اے تے گولی اے
اپنی موج اچ بولی اے تے گولی اے

کھبی گلھ دا تل سو جیہڑا بمب اے جی
رتے رنگ دی چولی اے تے گولی اے

سوچ رہیا واں فیر اک چلھا پاٹے گا
اوہدی خالی جھولی اے تے گولی اے

کھولی جنی تھاں لئی گولی چلدی رہی
اجکل میری کھولی اے تے گولی اے

سدھی گل اے عشق نے انھا کیتا اے
ساری گل پھرولی اے تے گولی ہے

لوڑ میں صرف سنائی اے
تھوڑ تے وچ دفنائی اے

گھٹ ای کوئی ہووے گا
جسراں ساہ ہرجائی اے

بھین بھرا دا رشتہ اے
بھکھ تے اماں جائی انے

ویلے نال وگاڑ لواں
میری شامت آئی اے

میرے وچوں لبھے گی
حالاں پیڑ پرائی اے

جسراں لیڑے لنڈے نیں
انج دی عمر ہنڈائی اے

عورت جے وچکار کراں
کیہڑا کندھا بھائی اے

اج میں پیار نوں انگن لگیاں
اوس گلی چوں لنگھن لگیاں

اکھاں تے پٹی نہ بنھیں
مینوں سولی ٹنگن لگیاں

خطرے دا اعلان کرے نا
نیویں سٹ کے سنگن لگیاں

ڈےسی

رب جے پوری پان تے آوے
جھٹ لاندا اے رنگن لگیاں

یار کلیما اپنے جھے توں
مر جاویں گا منگن لگیاں

کر میرا اتبار وے سوہنا
تو نہہ سوہنا لکھ وار وے سوہنا

ہاراں جتاں میں کیہہ سمجھاں
میں تے کیتا ئے پیار وے سوہنا

اکھ چھری نوں سرمہ لا کے
تیز نہ کرلئیں دھار وے سوہنا

مرن تے دل اے خدا دی قسمے
سینے لا کے ٹھار وے سوہنا

یار کلیم وکھا نا سبھ نوں
گلما تارو تار وے سوہنا

جوٹی چیکاں مارن لگ پئی
کھوٹی چیکاں مارن لگ پئی

سکی لکڑ کنڈ ویکھی تے
سوٹی چیکاں مارن لگ پئی

انج سرکاراں لٹیا سانوں
لوٹی چیکاں مارن لگ پئی

بالاں دی بھکھ ویکھ نہ سکی
روٹی چیکاں مارن لگ پئی

اوہنوں جاندا ویکھ کے دل دی
بوٹی چیکاں مارن لگ پئی

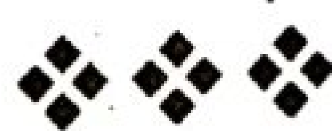

کیہہ کہندا اے ہجر توں ڈردائے ایویں کردائے
اجکل کون کسے تے مردائے ایویں کردائے

دل کہندائے اج میں اوہنوں ویکھن چلیاں
کیہڑا جان تلی تے دھردائے ایویں کردائے

سچ پچھو تے گنڈھے چیر کے اٹھیا ہونائیں
کون کسے لئی ہو کے بھردائے ایویں کردائے

یار کلیما لکھ واری اوہ پیار لکاوے
میں آکھاں گا ایویں کردائے، ایویں کردائے

ویکھ رہے نیں اتے سارے
ہن تے اوہ ای بتے سارے

ہتھ اچ سوٹی پھڑ کیہہ بیٹھاں
ویری کر لئے کتے سارے

پیلی رتے گجرے کتھوں
اوہنوں آکھ کرتے سارے

ڈھڈ دا پہیہ گیڑن خاطر
ڈنگراں وانگ آں جتے سارے

سارا ٹبر بھکھے جاگے
بخت جدوں سی ستے سارے

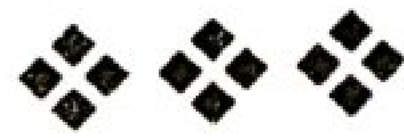
کسے دے ڈر نوں کیہہ آکھاں
میں کچے گھر نوں کیہہ آکھاں

میں اپنی جان کڈھنی اے
میں اس منظر نوں کیہہ آکھاں

جے شیشہ آپ ٹکراوے
تے فر پتھر نوں کیہہ آکھاں

ایہہ کیہہ کیہہ ڈر بنائے سو
میں کاریگر نوں کیہہ آکھاں

کلیما وچ کنڈے نیں
تے فر بستر نوں کیہہ آکھاں

اکھ جدوں دی تر گئی اے
جبھ اودوں دی مر گئی اے

غیر نوں ہسدا تکیا تے
لگدائے قسمت ہر گئی اے

اوہ تے سر تے قرضہ سو
جیہڑے وعدے کر گئی اے

تجمل کلیمؔ

اک نظر ای تکیا سو
دل دی جھولی بھر گئی اے

موت کلیما کاہدی اے
روح تے اپنے گھر گئی اے

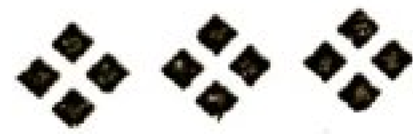
کسے نوں وی چنے بھاویں
اوہ میری نہ سنے بھاویں

توں دل دیون دا وعدہ کر
تے میتھوں لے ہنے بھاویں

غریبا دھی نے سڑنا اے
سڑے دا جاں کھنے بھاویں

کوئی شے پُن کے جاوے گا
اوہ پانی وی پُنے بھاویں

کلیما پیار تھوڑا اے
اوہ موڑے سوگنے بھاویں

اوہدے پچھے جان دتی
جاونی سی جان دتی

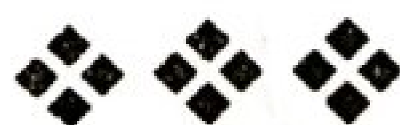
دل دی مسیت وچ
روح نے ازان دتی

وسے اوہدا جگ جنّے
اپنی سیہان دتی

کناں جدوں گھیر لیا
اکھ نے زبان دتی

ڈاکی پینے ہجرا وے
پکی نہیوں کھان دتی

شیشیا کلیم تینوں
سٹ نہیوں کھان دتی

قسمے شکر دوپہر نوں آہرے لا دتا
ہس کے اوہنے قہر نوں آہرے لا دتا

پہلاں سارے ویہلے بیٹھے ہندے سی
اوہدے روپ نے شہر نوں آہرے لا دتا

چپ کر کے اس زہر نے چپاں ونڈیاں سی
تاں سقراط نے زہر نوں آہرے لا دتا

دل کردا اے صدقے جاواں پوتے دے
میرے پچھے پہر نوں آہرے لا دتا

یار کلیما پانی رکیا ہویا سی
اوہدے پیراں نہر نوں آہرے لا دتا

❖❖❖

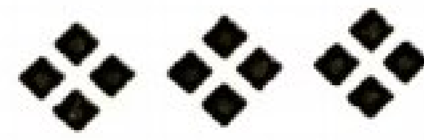
اوہدے مکھ تے اکھیاں رکھیاں
جھٹ کو لالیاں چکھیاں رکھیاں

سوہنے کچی نیندر اُٹھنا
جے ہتھاں چوں پکھیاں رکھیاں

پتھر نہ ہو جاون کدرے
اکھاں راہ تے رکھیاں رکھیاں

پچھیاں لگیاں نوں کنڈ کیتی
پکیاں چیتے وکھیاں رکھیاں

جنیں وی رکھیاں یار کلیما
بس اک حد تے سکھیاں رکھیاں

ہتھیں آپ پروئے اتھرو
شعراں وانگر ہوئے اتھرو

اج فر دل نوں چین نئیں نا
اج فر لوئے لوئے اتھرو

جنج مزدور دیہاڑی کردائے
انج پلکاں نے ڈھوئے اتھرو

تجمل کلیم

پردہ داری اس توں سکھو
جنے ہس لکوئے اتھرو

یار کلیما سفنا کیہہ سی
ستی اکھیں چوئے اتھرو

ایس حال نہ چھڈ کے جاہ مینوں
تیرے آیاں تے آئی اے ساہ مینوں

ٹر سوہنیا ٹور دی خیر ہووی
اج ٹر کہ چڑھے نہ ساہ مینوں

چنگی لیک نہ ہوواں مٹا دیویں
زرا اپنی تلی تے واہ مینوں

میرے قتل تے پردہ پا دتا
فیر مار گئے اج گواہ مینوں

پوڑی کھچ نہ ویریا پیر ہیٹھوں
آپ پوڑی تے چڑھ کے لاہ مینوں

سوہنا ہاسا اے
کیا دنداسا اے

جوڑی ہتھاں دی
جوڑو کاسا اے

مہنگا سونے توں
سکھ دا ماسا اے

اجکل وسدا تے
پکھی واسا اے

بس اوہ میرا اے
ایہہ بھرواسا اے

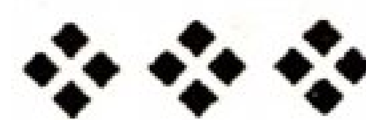

چار چوفیرے کندھ کھلی اے ماڑی جہی
اگے بوہیوں باہر گلی اے ماڑی جہی

ایہہ تلوار تے خورے مینوں کوہ دیندی
روزہ رکھیاں بھکھ ٹلی اے ماڑی جہی

لگدا اے بئی ایہنوں قسمت کہندے نیں
جیہڑی میرے نال کھلی اے ماڑی جہی

ایدوں پہلاں اندر باہر ہنیرا سی
دو گھٹ لا کے اکھ بلی اے ماڑی جہی

جے وعدہ ٹٹ گیا ہوندا
میں قیدوں چھٹ گیا ہوندا

جے میں اعتبار کر لیندا
کدوں دا لٹ گیا ہوندا

تے میں جے ہتھ چھڈ دیندا
اوہ واپس پھٹ گیا ہوندا

لے دَس

ایہہ دل قسمے لٹیندا نہ
جے نیوں سٹ گیا ہوندا

کلیما سر نہ چاندا تے
شریکا کٹ گیا ہوندا

اوہنے مینوں گل لایا تے ڈوب گیا
پانی اکھاں وچ آیا تے ڈوب گیا

راتیں جیہڑے سفنے وچ میں ڈبیا ساں
تڑکے سفنا یاد آیا تے ڈوب گیا

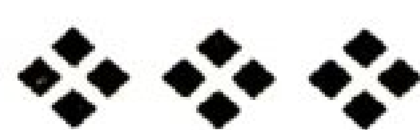
سمجھاون دا عہدہ سبھ نوں ملدا نئیں
سمجھو کملے سمجھایا تے ڈوب گیا

کے دَس

لڑنوں پہلاں گھبراندا تے نہ لڑدا
ہن ایہہ دل جے گھبرایا تے ڈوب گیا

پیار نہ کر کے پچھتاندا تے چنگا ہندا
ہن جے کرما پچھتایا تے ڈوب گیا

یار کلیما ہتھ پیراں تے ترنا سی
اوہنے ہتھ نوں ہتھ لایا تے ڈوب گیا

کنج سوچاں نوں پینگھ جھٹاواں کدھر جاواں
دل نوں کتھے دا تے لاواں کدھر جاواں

میریاں عرضاں اوہ تے ہس کے ٹال دیوے گا
کتھے جا رووال کرلاواں کدھر جاواں

ہڈاں اتے ماس دی بوٹی ڈردی پئی اے
ہر پاسے نیں ہجر بلاواں کدھر جاواں

دھپ دوری دی قسمے اندر لوہ چھڈیا اے
دسو ہن فر لبھن چھاواں کدھر جاواں

یار کلیما چارے پاسے اوہ دسدا اے
کدھر جاواں کدھر جاواں کدھر جاواں

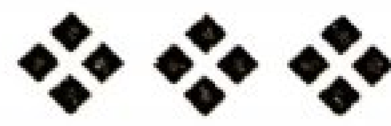
ہندی سی جد ماں ویہڑے وچ
سی ناگوہڑی چھاں ویہڑے وچ

اکھ سدھی دہلیز تے رہندی
میں بھناواں تاں ویہڑے وچ

ایہدی کیہہ تعبیر اے بھاجی
میں کندھ اتے تے کاں ویہڑے وچ

روکے دکھ توں جان چھڑائی
فیر سی جویں چنھاں ویہڑے وچ

انج اداسی چکر لاندی
جسراں بھرے بلاں ویہڑے وچ

بس منگن دی لوڑ نہ چھڈیں
ربا کوئی تھوڑ نہ چھڈیں

مینوں خرچ کریں او سمیا
جوڑ کے میرے جوڑ نہ چھڈیں

دل شیشہ ای رج کے ویکھیں
اکھاں پھیر کے توڑ نہ چھڈیں

چا وی ساہ لیندا ای قسمے
چا دی دھون مروڑ نہ چھڈیں

بالاں دی تربیت کر جا
بھاویں لکھ کروڑ نہ چھڈیں

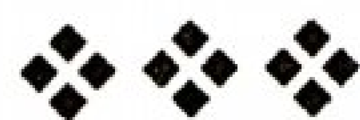

انج ہاسے نہ کیر ڈٹھی نیں
بیریوں ڈگ کے بیر ڈٹھی نیں

جان دا ہاں کجھ سوکھے جیہڑے
تولیوں ہو کے سیر ڈٹھی نیں

ککھ ہندے تے تر وی جاندے
ڈبن والے ڈھیر ڈٹھی نیں

جنہاں شہر سی جنگل سمجھے
اجکل اوہو شیر ڈٹھی نیں

جتندا جتندا ہر سکنا واں
عشق اچ انج وی کر سکنا واں

مرنا کیہڑا اوکھا کم اے
میں تیرے تے مر سکنا واں

میں جیندا وی ڈب سکنا واں
میں موئیا وی تر سکنا واں

میری تے تو نہہ گل ای چھڈ دے
تیری اکھ وی بھر سکنا واں

ہتھ کلیم نتیں جانے اوتھے
نظراں پیریں دھر سکنا واں

لگدا اے ہن کڈھنی پیئے گی سستی پیراں ہیٹھوں
میرا مطلب لاہنی پینی مہندی پیراں ہیٹھوں

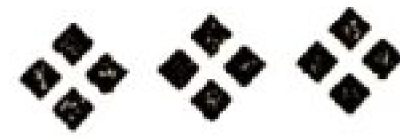
اک بچہ تے جد وی آیا ہجر سنیہڑا دیون
اک بچہ تے کھچ لیندا اے دھرتی پیراں ہیٹھوں

مجنوں ہونا پینا اے تے ہو جاواں گے لالہ
ہن صحراوی لنگھ جاون گے جلدی پیراں ہیٹھوں

تجمل کلیم

ساڈے لئی وی ہوون یوسف جہے تعبیراں والے
میں ویکھی اے خواب اچ لنگھدی بدلی پیراں ہیٹھوں

یار کلیما اکھ گونگی تے بلھ وی سیتے ہندے
جس مٹیار دی جتی گلاں کردی پیراں ہیٹھوں

جدوں میں ایکے نوں دون پڑھیا
جہان کہندا اے ہون پڑھیا

کیہہ دل نوں توڑن تے کوئی حد نئیں
تو نہہ رہ خاں ایڈا قنون پڑھیا

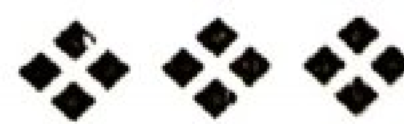
قبر دا چہرہ پڑھن گیا ساں
چوفیر لکھیا سکون پڑھیا

تجمل کلیم

میں اوہدے بولاں اچ شہد منگیا
ولی نے چونڈھی کو لون پڑھیا

کل اوہنے جاواں نوں جاں سی لکھیا
میں نون غنہ نوں نون پڑھیا

کلیم ویراں دی رت چیٹی
میں دودھ ماواں دا خون پڑھیا

کیہہ کیہندا ئے ہجر توں ڈردا ئے ایویں کردا ئے
اجکل کون کسے تے مردا ئے ایوں کردا ئے

دھکا دے کے پل توں وچ دریا سٹیا سو
ہن میرے لئی ہو کے بھردا ئے ایویں کردا ئے

ہجر دا سورج ولی کھلوتا ئے تلی کھلوتا ئے
دھپے بہہ کے کیہڑا ٹھردا ئے ایویں کردا ئے

تجمل کلیم

خورے کیہڑی گل پاروں منہہ وٹی پھردائے
خشکی اتے کیہڑا تردائے ایویں کردائے

یار کلیما تو نہہ ہرجائی ہوسکنا ایں
ایوں کردائے ایویں کردائے ایویں کردائے

ملن چ چوکھا چر ہویا تے
ایہو کم جے فر ہویا تے

جیون رکھ توں کر جاواں گا
مرضی نال جے کر ہویا تے

میں دوری وی سہہ ای لاں گا
گر دا مطلب گر ہویا تے

تجمل کلیم

جنوں گاہلاں کڈھدے پیئے او
اوہ جے اپنی دِھر ہویا تے

یار کلیما بول لویں گا
سچ دا مطلب سِر ہویا تے

سچی بول وفا دیویں گا
یا فر ہور سزا دیویں گا

دو لفظاں وچ گل مکا دے
دل یا نئیں تے یا دیویں گا

اج وچھوڑا حکمت آکھیں
زہراں نال شفا دیویں گا

جنت وچ کجھ چین ملے گا
یا فر کنک وکھا دیویں گا

مٹڈے مٹڈے اکو ڈر اے
مینوں فیر بنا دیویں گا

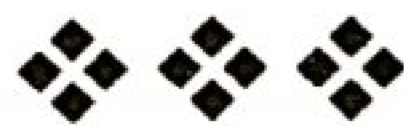
موںہہ تے سچ جے بول گیا واں
پیتی اے نا ڈول گیا واں

لوکاں تے آوارہ کہنا
اپنا آپ جو رول گیا واں

غزل دھمالاں پاندی رہنی
انج وجا کے ڈھول گیا واں

کانی ونڈ نہ ہووے اس لئی
کڈھ ٹکڑی دا جھول گیا واں

یار کلیما جاندا جاندا
جگ لئی راہواں کھول گیا واں

یاداں دا گھڑمس ، لے دس
اُتوں کہندا ئے ہس ، لے دس

جِنے اَج تک حال نہ پُچھیا
ہُن کہندائے دس ، لے دس

اکھاں نال پیاندا ہوئیا
پُچھن لگا بس ، لے دس

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں
آکھن لگا نَس ، لے دس

وَس وِچ کرکے آکھن لگا
کُجھ نئیں میرے وَس ، لے دس

